

Arrest

nr. 145 003 van 7 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Afghaans staatsburger te zijn van Tadjiekse origine. Hoewel u in 1985 geboren zou zijn in Baghlan (dorp Du Saraqa, district Pul-i-Khumri), zou uw familie na ongeveer een jaar naar Kabul verhuisd zijn. Op de leeftijd van 4 jaar trok uw familie naar Pakistan waar zij tot ongeveer 2000 bleven. Vervolgens keerden jullie terug naar Kabul waar u hebt gewoond tot uw vertrek uit Afghanistan. Tussen ongeveer 2005 en 2007 zou u in Mazari- Sharif gewoond hebben. Voor uw vertrek woonde u echter opnieuw in Kabul samen met uw moeder, stiefvader, uw grootouders, uw oom aan vaders zijde, uw twee broers, uw halfbroer en drie halfzussen.

U zou Afghanistan op 24 september 2011 verlaten. Omwille van uw werkzaamheden sinds 2009 voor het Afghaanse ministerie van Buitenlandse Zaken (ID-officer), zou u in september 2011 aangesproken zijn door onbekenden om hen aan paspoorten te helpen. Na uw weigering zou u omstreeks midden

september 2011 door onbekende mannen ontvoerd zijn, maar u werd vrijwel meteen door de Afghaanse politie bevrijd. U verhuisde daarop met uw familie naar een andere wijk in Kabul, in afwachting dat zij u een smokkelaar regelden. U zou op 6 november 2011 in België toekomen, waar u 2 dagen later asiel aanvraagde.

Op 30 september 2013 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van subsidiaire bescherming, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde problemen in Afghanistan. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), die in haar arrest van 7 januari 2014 de beslissing van het CGVS bevestigde.

U zou België daarop niet verlaten. Op 22 oktober 2013 trad u in België officieel in het huwelijk met T.(...) S.(...) (O.V. 6.909.626 – 11/24589B), een Slovaaks staatsburger van Roma origine. Op 3 juni 2013 is ze meerderjarig geworden, en op 6 september 2013 werd jullie dochter S.(...) S.(...) geboren in Bree. Op 22 oktober 2013 diende u een tweede asielaanvraag, en uw echtgenote een eerste asielaanvraag in.

In het kader van uw nieuwe asielaanvraag beroept u zich enerzijds op uw recente huwelijk, aangezien u met een christen vrouw niet naar Afghanistan terug zou kunnen keren. U zou zelfs nog niemand van uw familie, behalve uw broer in de Verenigde Staten, verteld hebben dat ze geen moslima is. Anderzijds verklaart u ook niet naar Afghanistan terug te kunnen omwille van de problemen die aan bod kwamen in uw eerste asielaanvraag. Er zouden in Afghanistan immers nog steeds problemen zijn met anti-regeringsgroepen. Zo geeft u het voorbeeld van uw broer S.(...), een tolk voor de Amerikanen, die ongeveer anderhalf jaar voor uw tweede asielaanvraag het land ontvlucht zou zijn na een telefonische bedreiging omwille van zijn werkzaamheden. Hij zou intussen in de Verenigde Staten erkend zijn als vluchteling. Uw oom, een militair, zou ook nog recent betrokken geweest zijn in een aanslag. Uw in Kabul achtergebleven broers en zussen zouden amper nog durven buiten komen.

Ter staving van uw nieuwe aanvraag legt u de volgende documenten neer: uw taskara; de Sloveense geboorteakte van T.(...); de Sloveense identiteitskaart van T.(...); het Sloveens paspoort van T.(...); de Belgische en de Sloveense huwelijksakte; de Belgische en Sloveense geboorteakte van S.(...); het Sloveens paspoort van Sofia.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende ernstige elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Er dient vooreerst aangestipt te worden dat u zich voor uw tweede asielaanvraag gedeeltelijk nog steeds op dezelfde gronden baseert als bij uw eerste aanvraag (gehoorverslag CGVS 18/02/2014, 4). De problemen waarvoor u in 2011 Afghanistan zegt te hebben verlaten en waarvoor u in België de eerste keer asiel aanvraagde, werden door de Belgische asielinstanties reeds onderzocht en gaven toen geen aanleiding tot het toekennen van de vluchtelingenstatus in uwen hoofde. U slaagde er toen immers niet in uw problemen, met name de bedreigingen en uw ontvoering door onbekenden, aannemelijk te maken.

De nieuwe door u afgelegde verklaringen met betrekking tot dit probleem dienen dan ook in dit kader bekeken te worden. Zo verklaart u dat ook uw broer S.(...) ongeveer anderhalf jaar voor uw tweede aanvraag het land moest ontvluchten als gevolg van telefonische bedreigingen door onbekenden. Er dient hier echter op gewezen te worden dat niet uw problemen, maar wel de persoonlijke professionele activiteiten van S.(...) in Afghanistan aan de basis liggen van zijn vlucht. Uw bewering dat de onbekenden die uw broer bedreigden ook u noemden tijdens de telefoonoproepen, en u beschuldigden van samenwerking met de buitenlanders, is louter gebaseerd op hetgeen u via derden werd verteld (gehoorverslag CGVS, 4).

U geeft nog een tweede aanwijzing dat uw leven in Afghanistan nog steeds in gevaar zou zijn, namelijk de aanslag op uw oom langs moederszijde. Er dient hier echter aangestipt te worden dat uw oom een professioneel militair is, die op het moment van de feiten met een aantal collega's onderweg was in een militair voertuig. Gevraagd op welke manier dit gelinkt is aan uw persoonlijke problemen, verklaart u dat u het enkel als voorbeeld gaf om aan te tonen dat de situatie in Kabul niet veilig is (gehoorverslag CGVS, 4-5). Voor uw beweerde vrees ook persoonlijk gevisieerd te worden in Afghanistan haalt u echter verder geen nieuwe elementen aan.

Wat betreft uw verklaring dat ook uw broers en zussen zich niet veilig zouden voelen in Afghanistan, dient eerst en vooral de kanttekening gemaakt worden dat u in uw verklaringen voor de DVZ op 22 januari 2014 hier nog geen melding van maakte, en zelfs verklaarde dat uw familie geen problemen meer ondervindt sinds hun verhuis (Verklaring Meervoudige Aanvraag, d.d. 22/01/2014, vraag n° 21). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw achtergebleven broer vrees heeft omwille van de problemen die u en S.(...) gekend zouden hebben. Aan uw beweerde problemen werd in de vorige beslissing door het CGVS echter geen geloof gehecht. Uw zussen op hun beurt zouden amper buiten durven komen uit

vrees voor de algemene veiligheidssituatie en mogelijke ontvoeringen, hetgeen evenmin gelinkt is aan het door u ingeroepen persoonlijke probleem (gehoorverslag CGVS, 5).

U bent er niet in geslaagd met de nieuwe elementen die u heden aandraagt een ander licht te werpen op de eerdere bevinding van het CGVS. Er kan bijgevolg in het geheel geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen als gevolg van uw werkzaamheden in Afghanistan. Er dient dan ook vastgesteld te worden dat u geen nieuwe elementen aanhaalt die er op zouden kunnen wijzen dat u persoonlijk gevaar zou lopen bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Daarnaast beroept u zich op een nieuw probleem dat zich stelt als gevolg van uw huwelijk met een Slovaakse christen vrouw hier in België. Enerzijds omdat u uw vrouw en dochter in Afghanistan geen veilig leven kunt garanderen, anderzijds omdat u problemen zou krijgen als men in Afghanistan te weten zou komen dat uw vrouw christen is.

Wat betreft de vrees voor uw echtgenote en kind bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan, dient aangestipt te worden dat zij hier sowieso niet voor in aanmerking komen. Uit de door u neergelegde documenten blijken zij beide immers over de Slovaakse nationaliteit te beschikken, waardoor hun vrees ten aanzien van Slovakije - en niet Afghanistan - onderzocht moet worden. In hoofdte van uw echtgenote, en dus van jullie dochter, werden de aanvragen door het CGVS niet in overweging genomen.

Met betrekking tot uw persoonlijke vrees ten aanzien van Afghanistan indien dit nieuws er bekend zou raken, dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat niemand van uw familie in Afghanistan momenteel op de hoogte is. U wekt evenmin de indruk van plan te zijn hier in de nabije toekomst verandering in te willen brengen. Uw enige familielid dat wel op de hoogte is, namelijk uw broer S.(...) die in de VS woont, maakt overigens geen enkel probleem van uw partnerkeuze. Uw vrees voor uw eigen familie blijkt trouwens over het algemeen zeer relatief. Zo verwacht u van uw moeder dat ze uiteindelijk wel zou bijdraaien, en blijkt u nog niet eens stilgestaan te hebben bij de mogelijke reactie van uw ooms. U schept in uw verklaringen trouwens de indruk dat u niet zozeer uw eigen familie vreest, maar eerder de bredere Afgaanse gemeenschap die uw huwelijk met een christen vrouw zou veroordelen (gehoorverslag CGVS, 10 en 11). Niets verplicht u er echter toe om dit gegeven bekend te maken.

Wat betreft het voorbeeld dat u noemt van een man in Kabul die gedood werd omwille van zijn bekering, kan opgemerkt worden dat u zich – in tegenstelling tot deze man – niet bekeerd heeft tot het christendom. U vreest geïsoleerd te worden door associatie, meer bepaald door uw huwelijk met een christen vrouw. Wat betreft deze associatie door uw huwelijk met een christen vrouw, dient aangestipt te worden dat het op zich in Afghanistan geen probleem stelt om met een vrouw van christelijke oorsprong te huwen, op voorwaarde dat de vrouw zich bekeert tot de Islam (zie COI Report van het UK Border Agency d.d. 08/05/2013). Hoewel het algemeen bekend is wat de houding is van de Afgaanse autoriteiten en maatschappij ten aanzien van andersgelovigen, blijkt u deze optie nog nooit met uw vrouw besproken te hebben (gehoorverslag CGVS, 11). Dat u voor het aangaan van een relatie, maar vooral voor het afsluiten van uw huwelijk, hier geen moment bij stilgestaan zou hebben, doet enigszins de wenkbrauwen fronsen. Temeer aangezien u noch uw echtgenote op dat moment in het bezit waren van Belgische verblijfsdocumenten, hoewel u duidelijk aangeeft enkel in België een verdere toekomst voor uw gezin te zien.

In verband met de door u ingeroepen eenheid van gezin, aangezien u samen met uw gezin in België een leven wilt opbouwen (gehoorverslag CGVS, 14), dient opgemerkt te worden dat dit een gegeven van humanitaire aard betreft en bijgevolg geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Evenmin loopt u om deze reden een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Gezien uw wettige huwelijk met een EU-burger, dient u voor een beoordeling van dit probleem op de eerste plaats een aanvraag te richten aan de Slovaakse autoriteiten.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het

gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad

Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in wat zich voordoet als een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 9 van het EVRM *juncto* artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en van de motiveringsplicht.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.5. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas en geoordeeld werd dat er in Kabul geen reëel risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Bij arrest nr. 116 501 van 7 januari 2014 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad in het kader van de huidige en tweede asielaanvraag evenmin de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde desbetreffend terecht het volgende: *“Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende ernstige elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.*

Er dient vooreerst aangestipt te worden dat u zich voor uw tweede asielaanvraag gedeeltelijk nog steeds op dezelfde gronden baseert als bij uw eerste aanvraag (gehoorverslag CGVS 18/02/2014, 4). De problemen waarvoor u in 2011 Afghanistan zegt te hebben verlaten en waarvoor u in België de eerste keer asiel aanvroeg, werden door de Belgische asielinstanties reeds onderzocht en gaven toen geen aanleiding tot het toekennen van de vluchtelingenstatus in uwen hoofde. U slaagde er toen immers niet in uw problemen, met name de bedreigingen en uw ontvoering door onbekenden, aannemelijk te maken.

De nieuwe door u afgelegde verklaringen met betrekking tot dit probleem dienen dan ook in dit kader bekeken te worden. Zo verklaart u dat ook uw broer S.(...) ongeveer anderhalf jaar voor uw tweede aanvraag het land moest ontvluchten als gevolg van telefonische bedreigingen door onbekenden. Er dient hier echter op gewezen te worden dat niet uw problemen, maar wel de persoonlijke professionele activiteiten van S.(...) in Afghanistan aan de basis liggen van zijn vlucht. Uw bewering dat de onbekenden die uw broer bedreigden ook u noemden tijdens de telefoonoproepen, en u beschuldigden van samenwerking met de buitenlanders, is louter gebaseerd op hetgeen u via derden werd verteld (gehoorverslag CGVS, 4).

U geeft nog een tweede aanwijzing dat uw leven in Afghanistan nog steeds in gevaar zou zijn, namelijk de aanslag op uw oom langs moederszijde. Er dient hier echter aangestipt te worden dat uw oom een professioneel militair is, die op het moment van de feiten met een aantal collega's onderweg was in een militair voertuig. Gevraagd op welke manier dit gelinkt is aan uw persoonlijke problemen, verklaart u dat u het enkel als voorbeeld gaf om aan te tonen dat de situatie in Kabul niet veilig is (gehoorverslag CGVS, 4-5). Voor uw beweerde vrees ook persoonlijk gevisieerd te worden in Afghanistan haalt u echter verder geen nieuwe elementen aan.

Wat betreft uw verklaring dat ook uw broers en zussen zich niet veilig zouden voelen in Afghanistan, dient eerst en vooral de kanttekening gemaakt worden dat u in uw verklaringen voor de DVZ op 22 januari 2014 hier nog geen melding van maakte, en zelfs verklaarde dat uw familie geen problemen meer ondervindt sinds hun verhuis (Verklaring Meervoudige Aanvraag, d.d. 22/01/2014, vraag n° 21). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw achtergebleven broer vrees heeft omwille van de problemen die u en S.(...) gekend zouden hebben. Aan uw beweerde problemen werd in de vorige beslissing door het CGVS echter geen geloof gehecht. Uw zussen op hun beurt zouden amper buiten durven komen uit vrees voor de algemene veiligheidssituatie en mogelijke ontvoeringen, hetgeen evenmin gelinkt is aan het door u ingeroepen persoonlijke probleem (gehoorverslag CGVS, 5).

U bent er niet in geslaagd met de nieuwe elementen die u heden aandraagt een ander licht te werpen op de eerdere bevinding van het CGVS. Er kan bijgevolg in het geheel geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen als gevolg van uw werkzaamheden in Afghanistan. Er dient dan ook vastgesteld te worden dat u geen nieuwe elementen aanhaalt die er op zouden kunnen wijzen dat u persoonlijk gevaar zou lopen bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Daarnaast beroept u zich op een nieuw probleem dat zich stelt als gevolg van uw huwelijk met een Slovaakse christen vrouw hier in België. Enerzijds omdat u uw vrouw en dochter in Afghanistan geen veilig leven kunt garanderen, anderzijds omdat u problemen zou krijgen als men in Afghanistan te weten zou komen dat uw vrouw christen is.

Wat betreft de vrees voor uw echtgenote en kind bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan, dient aangestipt te worden dat zij hier sowieso niet voor in aanmerking komen. Uit de door u neergelegde documenten blijken zij beide immers over de Slovaakse nationaliteit te beschikken, waardoor hun vrees ten aanzien van Slovakije - en niet Afghanistan - onderzocht moet worden. In hoofde van uw echtgenote, en dus van jullie dochter, werden de aanvragen door het CGVS niet in overweging genomen.

Met betrekking tot uw persoonlijke vrees ten aanzien van Afghanistan indien dit nieuws er bekend zou raken, dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat niemand van uw familie in Afghanistan momenteel op de hoogte is. U wekt evenmin de indruk van plan te zijn hier in de nabije toekomst verandering in te willen brengen. Uw enige familielid dat wel op de hoogte is, namelijk uw broer S.(...) die in de VS woont, maakt overigens geen enkel probleem van uw partnerkeuze. Uw vrees voor uw eigen familie blijkt trouwens over het algemeen zeer relatief. Zo verwacht u van uw moeder dat ze uiteindelijk wel zou bijdraaien, en blijkt u nog niet eens stilgestaan te hebben bij de mogelijke reactie van uw ooms. U schept in uw verklaringen trouwens de indruk dat u niet zozeer uw eigen familie vreest, maar eerder de

breder Afghaanse gemeenschap die uw huwelijk met een christen vrouw zou veroordelen (gehoorverslag CGVS, 10 en 11). Niets verplicht u er echter toe om dit gegeven bekend te maken. Wat betreft het voorbeeld dat u noemt van een man in Kabul die gedood werd omwille van zijn bekering, kan opgemerkt worden dat u zich – in tegenstelling tot deze man – niet bekeerd heeft tot het christendom. U vreest geviseerd te worden door associatie, meer bepaald door uw huwelijk met een christen vrouw. Wat betreft deze associatie door uw huwelijk met een christen vrouw, dient aangestipt te worden dat het op zich in Afghanistan geen probleem stelt om met een vrouw van christelijke oorsprong te huwen, op voorwaarde dat de vrouw zich bekeert tot de Islam (zie COI Report van het UK Border Agency d.d. 08/05/2013). Hoewel het algemeen bekend is wat de houding is van de Afghaanse autoriteiten en maatschappij ten aanzien van andersgelovigen, blijkt u deze optie nog nooit met uw vrouw besproken te hebben (gehoorverslag CGVS, 11). Dat u voor het aangaan van een relatie, maar vooral voor het afsluiten van uw huwelijk, hier geen moment bij stilgestaan zou hebben, doet enigszins de wenkbrauwen fronsen. Temeer aangezien u noch uw echtgenote op dat moment in het bezit waren van Belgische verblijfsdocumenten, hoewel u duidelijk aangeeft enkel in België een verdere toekomst voor uw gezin te zien.

In verband met de door u ingeroepen eenheid van gezin, aangezien u samen met uw gezin in België een leven wilt opbouwen (gehoorverslag CGVS, 14), dient opgemerkt te worden dat dit een gegeven van humanitaire aard betreft en bijgevolg geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Evenmin loopt u om deze reden een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Gezien uw wettige huwelijk met een EU-burger, dient u voor een beoordeling van dit probleem op de eerste plaats een aanvraag te richten aan de Slovaakse autoriteiten.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij

de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Deze motieven zijn deugdelijk en pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar de "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 waaruit blijkt dat de christelijke bevolking in Afghanistan onderdrukt wordt, gaat hij voorbij aan de pertinente vaststelling dat het zijn echtgenote is die christelijk is. Zij heeft echter de Slowaakse nationaliteit waardoor haar vrees ten aanzien van Slowakije dient te worden beoordeeld. De Raad benadrukt hierbij dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. De verwijzing naar de "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 omtrent de onderdrukking van de christelijke bevolking in Afghanistan is voor verzoeker dan ook niet dienstig.

De Raad stelt vast dat er overigens geen elementen zijn die erop wijzen dat hij omwille van zijn huwelijk en kind dat hij heeft met een vrouw die christen is, problemen zal kennen in Afghanistan. Uit niets blijkt dat iemand in Afghanistan desbetreffend op de hoogte is, hetgeen verzoeker zelfs uitdrukkelijk verklaarde (stuk 7, gehoorverslag, p. 11). Het is dan ook geenszins onredelijk om te stellen dat niets verzoeker verplicht om dit gegeven bekend te maken. Het argument dat het vroeg of laat toch bekend gemaakt zou worden te meer dit indruist tegen de plaatselijke cultuur is een dermate algemene bewering die geen afbreuk kan doen aan het voorgaande.

Waar verzoeker ervan uitgaat dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het geen probleem vindt om met een vrouw van christelijke oorsprong te huwen op voorwaarde dat deze zich bekeert tot de islam hetgeen indruist tegen artikel 9 van het EVRM, meent de Raad dat verzoeker opnieuw volledig voorbij gaat aan de concrete motivering dienaangaande in de bestreden beslissing.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon terecht opmerken waar verzoeker het voorbeeld aanhaalde van een man in Kabul die gedood werd omwille van zijn bekering, dat hij zich persoonlijk niet heeft bekeerd. Verzoeker vreest geïsoleerd te worden door associatie, meer bepaald door zijn huwelijk met een christen vrouw. Uit de informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat het op zich in Afghanistan geen probleem is om met een vrouw van christelijke oorsprong te huwen, op voorwaarde dat de vrouw zich bekeert tot de Islam. Hieruit blijkt geenszins dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ervan uitgaat dat verzoekers echtgenote zich dient te bekeren. Integendeel, het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verduidelijkt dat het bevreemdend is dat verzoeker, hoewel het algemeen bekend is wat de houding is van de Afghaanse autoriteiten en maatschappij ten aanzien van andersgelovigen, deze optie nog nooit met zijn echtgenote heeft vrouw besproken.

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardig asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker laat de motivering dienaangaande ongemoeid. Deze motivering is deugdelijk, vindt steun in het administratief dossier en wordt hier door de Raad overgenomen.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF